

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: G.M.A.

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować i stosować w ten sposób, że przyjmujące państwo członkowskie ma obowiązek, po pierwsze, wyznaczenia osobie poszukującej pracy rozsądnego terminu, umożliwiającego jej zapoznanie się z ofertami zatrudnienia, które mogą spełniać jej wymagania, i podjęcie środków niezbędnych do uzyskania zatrudnienia, po drugie, przyjęcia, że termin na poszukiwanie pracy nie może w żadnym przypadku być krótszy niż sześć miesięcy, i po trzecie, zezwolenia na pobyt na swoim terytorium osobie poszukującej pracy przez cały okres przed upływem tego terminu, nie wymagając od niej wykazania rzeczywistej szansy na zatrudnienie?
- 2) Czy art. 15 i 31 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich ⁽¹⁾ oraz art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także ogólne zasady pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej oraz skuteczności dyrektyw należy interpretować i stosować w ten sposób, że sądy krajowe przyjmującego państwa członkowskiego przy rozpoznawaniu skargi o uchylenie decyzji, w której odmówiono uznania prawa obywatela Unii do pobytu przekraczającego trzy miesiące, mają obowiązek uwzględnienia nowych okoliczności zaistniałych po wydaniu decyzji przez organy krajowe, jeśli mogą one zmienić sytuację zainteresowanej osoby w taki sposób, że sytuacja ta nie pozwala już na ograniczenie prawa pobytu tej osoby w przyjmującym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2019 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii

(Sprawa C-730/19)

(2019/C 399/40)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Marinova, E. Manhaeve)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom określonym w art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy 2008/50/WE ⁽¹⁾, ponieważ systematycznie i stale nie przestrzega ona na obszarze BG0006 (Południowozachodni):
 - i) od 2007 r., okresowej godzinnej wartości dopuszczalnej SO₂;
 - ii) od 2007 r., z wyjątkiem 2010 r. i 2012 r., okresowej dobowej wartości dopuszczalnej SO₂;
- stwierdzenie, że od dnia 11 czerwca 2010 r. Republika Bułgarii nie wykonuje swych zobowiązań określonych w art. 23 ust. 1 w związku z załącznikiem XV, rozdział A dyrektywy 2008/50/WE, a w szczególności zobowiązań określonych w art. 23 ust. 1 akapit drugi związanych z zapewnieniem możliwie najkrótszego okresu przekroczenia wspomnianych dopuszczalnych wartości SO₂ na obszarze BG0006 (Południowozachodni);

— obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszej kolejności Komisja jest zdania, że Bułgaria naruszyła przepisy zawarte w art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy 2008/50/WE w zakresie, w jakim na obszarze BG0006 (Południowozachodni) systematycznie i stale nie przestrzega się godzinnych i dziennych dopuszczalnych wartości SO₂.

W drugiej kolejności Komisja jest zdania, że Bułgaria naruszyła przepisy zawarte w art. 23 ust. 1 akapit drugi w związku z załącznikiem XV, rozdział A dyrektywy 2008/50/WE w zakresie, w jakim od dnia 11 czerwca 2010 r. nie uwzględniła ona w swoim planie dotyczącym jakości powietrza odpowiednich środków, aby zapewnić, że okres przekroczenia jest możliwie najkrótszy.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy, Dz.U. 2008, L 152, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2019 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-743/19)

(2019/C 399/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Visaggio, I. Anagnostopoulou, C. Biz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji (UE) 2019/1199 z dnia 13 czerwca 2019 r. (¹).

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zarzucie pierwszym Parlament podnosi brak uprawnień autora zaskarżonej decyzji, czy będzie to Rada, czy też ogół państw członkowskich, do określenia lokalizacji siedziby Europejskiego Urzędu ds. Pracy. Parlament jest bowiem zdania, że art. 341 TFUE nie stanowi właściwej podstawy prawnej dla określenia siedziby organów Unii takich jak agencje zdecentralizowane. W niniejszym przypadku Europejski Urząd ds. pracy został ustanowiony przez ustawodawcę Unii rozporządzeniem (UE) 2019/1149 (²), przyjętym na podstawie art. 46 i 48 TFUE zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą. Parlament twierdzi, że art. 341 TFUE nie pozbawia ustawodawcy Unii, który ustanowił Europejski Urząd ds. Pracy, jego uprawnienia do podjęcia decyzji o lokalizacji siedziby tego Urzędu, poprzez przyznanie jej państwom członkowskim., i że wobec tego ów przepis nie może stanowić ważnej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji.